

מדיניות

מסין עד סין

מה קרה לזקן? שאלו את עצמם כמה וכמה מראשי המדינה, כאשר נודע להם שבישיבת הממשלה הביע דויד בן-גוריון את דעתו הפרטית כי בסיכסוך הסיני-הודי צודקים דווקא הסינים (העולם הזה 1316).

אולם במחשבה שנייה נסתבר להם ש' כרגיל, הרחיק בן-גוריון לראות את מהות הדברים.

לבן-גוריון יש דרך-מחשבה חד-סטרית. כמו היהודי בדיוחה, שכתב מחקר על הנושא, "הפיל והשאלה היהודית", בותן הוא כל עניין מתוך האסקטס הצר של האינטרס הישראלי — כפי שהוא מבין אותו.

שתי טענות. בשללם את הגבול ה- קיים בינם לבין הודו, הסתמכו הסינים בעיקר על שתי טענות:

● גבול זה אינו תואם את "הגבולות ההיסטוריים" של סין.

● הגבול המזרחי ("קו מק-מהון") נקבע באופן שרירותי על-ידי מדינאי בריטי, סר ארתור מק-מהון, בוועידה שנערכה

שרייהעבודה אלון הפוסל — במינימומו 1908

בענין ההודית סימלה בשנת 1914. סין היתה אז חסרת-אונים, ולא יכלה להתנגד. נציגה אמנם חתם על ההסדר בראשי-יתבות, אבל שום ממשלה סינית לא הסכימה מעולם לאשר את ההסכם.

תקדים לשעת-כושר. לגבי הטענה הראשונה, ברורה ההקבלה לגמרי גבולות מדינת ישראל אינם תואמים את "הגבולות ההיסטוריים" של ארץ-ישראל, הרשומים בתנ"ך.

ממשלת ישראל אמנם אינה תובעת, כיום, את החזרת הגבולות ההיסטוריים, כפי שעושה זאת תנועת החרות. אולם אם תבוא שעת-כושר, בדואי לא תשכח להחיות תביעה זו, הכרוכה בעצם מהות האידאולוגיה הציונית.

מעניינת עוד יותר הטענה השנייה: ש' הגבול הוכתב על-ידי בריטניה, תוך ניצול חוסר-האונים החולף של סין, ועל כן אינו תוסס. כי טענה דומה אפשר להעלות לגבי הגבול הדרומי של ארץ-ישראל — ואמנם נרמז על כך עוד בימי מיבצע-סיני.

תקרית במטבה. מעולם לא היה קיים גבול ברור לגמרי בין מצריים וארץ-ישראל. חציהאי סיני היה מאוכלס תמיד,

למשל — אם תתחולל בירדן מהפכה סרוינאצית. השבוע חזר דויד בן-גוריון רשמית על איומו שבמקרה זה לא תשב ישראל בחיבוק-ידיים. איום זה אמנם נועד לפי טעה לחזק את המלך חוסיין ולתמוך בבדיטים בסיכסוך התימי, אך הוא משקף גם את דעתו של בן-גוריון לטווח ארוך.

מאז שחרר ההיסטוריה, על-ידי שבטים שמיים. אולם מצרים היתה תמיד מעוניינת להחזיק בו, הן כמחיצה הגנתית, הן כ- בסיס-זינוק התקפתי.

הגבול הנוכחי נקבע באופן שרירותי לגמרי על-ידי הבריטים, ששלטו במצריים, תוך ניצול חוסר-האונים של הממלכה ה- עותומנית, ששלטה בארץ-ישראל.

בראשית 1906 תססה יחידה של הצבא התורכי את העיירה טבה, במיפרץ אילת, כתגובה על פעולותיו של מפקד בריטי נגד הברואים בסביבה. הדבר גרם למתיחות רבה. בשיחות שנפתחו בין הכדיב (המיש נה-למלך) המיצרי לבין מוכתר פאשה, הנציג התורכי, הודו התורכים כי חציהאי סיני שייך למצריים — אך טענו כי חציהאי כולל רק את השטח שמדרום לקו ישר בין עקבה והעיר סואץ. במילים אחרות: שגבולות ארץ-ישראל מגיעים עד לתעלת- סואץ עצמה.

העיר על כך המושל הבריטי במצריים, הלורד קרומר: "אם יתקבל קו זה, יוקרב הגבול התורכי עד לסביבת נחל, כלומר — עד לטווח סגיעה במצריים... מיפרץ עקבה יהפוך ים סגור בידי תורכיה, והדבר יסכן באופן קבוע את הסחר עם ה- מזרח...".

גבול האוטונומיזם. אולם תורכיה היתה חלושה, ובריטניה היתה חזקה. ה- בריטים הגישו אולטימטום, תבעו שהגבול יעבור בקו ישר מרפיח לנקודה הנמצאת לפחות 4.5 קילומטרים מדרום לעקבה.

זהו הגבול הנוכחי. הוסכם עליו רשמית באחד באוקטובר, 1906. אך אם תתקבל טענת פקינג שאין תוקף חוקי לגבולות מסוג זה, שהוכתבו על-ידי מעצמה אימפר- יאליסטית לפי האינטרסים שלה, הרי חלה טענה זו גם על גבול סיני, שנקבע בצורה זו — בדיוק כמו הגבול הדרומי של סין כעבור שמונה שנים.

הכנסת

גמישות מכסיאלית

על לורד בריטי נודע סיפרו פעם איך קם בבית-הלורדים, כדי לענות בשם הממ- שלה על הצעה לסדר-היום. הוא דיבר ב- להס ובתוקף. לקראת סוף דבריו ניגש אליו פקיד, מסר לו פתק. הנואם עצר לרגע את שטף דבריו, המשיך: "אני מצטער כי שגיתי. עמדת מפלגתי היא הפוכה מזו ש' הסברתי כרגע. על כן אני לוקח חזרה את כל דברי, וטוען בדיוק את ההיפך".

יגאל אלון אינו לורד אנגלי, אך השבוע מצא את עצמו במצב דומה. כמו אותו לורד, לא איבד את עשתונותו לרגע.

רעיון מקורי. מפלגת אחדות-העבודה עומדת תמיד בפני בעיה מטרידה: איך להצדיק את עצם קיומה. בהיותה נתונה בצבת בין מפא"י ומפ"ם, קשה לה מאד להיות מקורית, להוכיח לציבור שיש לה לתרום תרומה משלה לחיים המדיניים.

לכן נמצאת אחדות-העבודה ברדיפה מת- מדת אחרי רעיונות חדשים, מקוריים ו- מרשימים. ערכם הממשי של הרעיונות חשוב פחות מאיכותם התעמולתית, כאמצעי להוכחת ייחודה וחיוניותה של המפלגה.

בין הרעיונות האלה צץ גם רעיון השכר המינימאלי. תוכנו: להבטיח לכל עובד במ- דינה שכר-מינימום, שיבטיח לו לפחות קיום מינימאלי. רעיון זה הוגשם זה מכבר, בצורת חוקים ממלכתיים, במדינות קאפי- טליסטיות רבות, כגון ארצות-הברית.

היתה זאת המצאה מקורית של אחדות- העבודה, ואיש לא נלהב לה יותר מחבר- המפלגה יגאל אלון, שיש לו עין טובה לענייני-תעמולה ויחסי-ציבור. רעיון שכר- המינימום הבטיח למפלגה שכר-מכסימום בשטח התעמולה.

כל הפוסל. אולם מאז קרה אסון. אחדות-העבודה נכנסה לממשלה, והממשלה מתנגדת בהריופות לרעיון שכר-המינימום. אילו היתה קיימת במדינה הגינות מיני- מאלית, לא היו חברי שאר המפלגות מוכי- רים לאחדות-העבודה את רעיון המינימום. אולם אין הגינות כזאת. יריבי אחדות- העבודה דאגו להגיש בכנסת הצעה לחקיקת חוק של שכר-מינימום, בדיוק לפי רוח רעיונו המקורי של יגאל אלון. הממשלה (המשך בעמוד 9)

גבול זה היה משאיר בידי מצריים רק את המשולש אילת-סואץ-שארם-אל-שייך, הדומח באמת לחציהאי, ואילו ארץ-ישראל היתה מגיעה למבואות פורט-סעיד, איסמ- עאליח וטואץ.

1. ההתקפה הבריונים פותחים בהסתערות על אורי מילשטיין, הנושא את הכרזה האומרת "חתמו למען נישואין אזרחיים — הליגה למניעת כפייה דתית". מילשטיין, סטודנט ירושלמי, עומד כשגבו לחזון התמונות של קולנוע אורגיל.

באגרופים ובמקלות מתקיפים החסידים

של הכפייה הדתית את המתנדבים

שיצאו להחתים, הפעם בירושלים, את

הציבור על עצומה למען נישואין אזרחיים

אלות למיען אלהים

ז' ה קרה בנהריה. זה שוב קרה ב- רים, רובם סטודנטים ותלמידי-גימנסיות, קרה בירושלים. זה קרה בתלאביב. השבוע זה קרה בירושלים. קומץ של מתנדבים מסו-

5. הסתערות מחודשת של ההמון על המתבוננים מסתייעת במור- טות הכרזות, אשר הצעירים הדתיים הסירו מהם את הכרזות והפכוס לאלות. בתמונה: אלה יורדת על ראשו של אורי מילשטיין.